

Sài Gòn trong vòng vây quân bán nước

Công an chìm nổi xuất hiện khắp các ngã đường khu vực trung tâm Sài Gòn nhằm ngăn chặn cuộc biểu tình hôm 17 Tháng Sáu.

(Hình: Facebook Lê Nguyễn Hương Trà)

LGT: Trong cuộc sống có nhiều chuyện mình muốn nói với ai đó, nhưng lại không thể nói trực tiếp được. Không nói được với nhau thì hãy viết cho nhau. Âu đó cũng là cơ hội để giải tỏa những tâm tư, những nỗi niềm. Mục “Viết Cho Nhau” do phóng viên Ngọc Lan phụ trách. Thư từ xin gửi về: Người Việt (Viết Cho Nhau), 14771 Moran St., Westminster, CA 92683, hay email: Ngoclan@nguoi-viet.com.

Nguyễn Di Ngữ

Chủ Nhật, 17 Tháng Sáu, năm 2018.

Có người sẽ hỏi, sao người Sài Gòn nhất gan quá vậy. Chủ Nhật như vậy trời trong nắng ráo mà không làm nổi một cuộc xuống đường cho ra hồn.

Xin thưa, hôm nay, người Sài Gòn có ba lần đặt chân vào vạch bắt đầu. Nhưng cuộc chạy đua không thực hiện được, quân Nguyên đông như kiến.

Quý vị sẽ thế nào trước một đám giặc đêm không hết, từ hồ Con Rùa, qua Bưu Điện, xuống Nguyễn Huệ, tới chợ Bến Thành.

Tôi nói không ngoa, giặc đông hơn người đi đường. Chỉ cần quý vị đứng lại một điểm nóng nào đó là tức thì có hai, ba thằng da vàng mũi tẹt, trang bị áo giáp chống biểu tình của Trung Cộng, mò tới, mời quý vị đi chỗ khác chơi. Đã thế nó còn huơ huơ cây ba trắc đen thui chỉ thẳng vào mặt quý vị, bắt cần luật pháp:

–Đi chỗ khác, chỗ này chúng tôi đang làm việc.

Ai biết nó làm việc gì, chỉ thấy từ trước đến nay, lũ côn đồ đó đứng tại những chỗ như vậy chỉ là để trấn áp tất cả các khởi động cho một cuộc xuống đường.

Nếu quý vị có đôi lời phân bua thì lập tức, chúng sẽ “trình trọng” khiêng quý vị lên xe bắt chó đậu ké bên. Ở đây, chỗ này, hôm nay không có luật, chỉ có bắt người, là luật rừng, luật bất thành văn của quân Nguyên.

Mà khôn nạn thay, cuộc xuống đường có thành công hay không chỉ trông cậy vào giờ G. Chỉ cần bốn, năm người phát cái biểu ngữ hay một tấm giấy trắng lên cao là sẽ có hàng ngàn người nhập vào và cuộc tuần hành sẽ vô phương cản trở.

Nhưng cái khó là làm sao để mũi tên rời cái cung, nó như một hiệu lệnh, ai sẽ là người bắn mũi tên đầu tiên đó. Cây cung này không thể vươn ra một mình được, cần ít nhất là hai tới ba người. Chúng nó biết thế nên không có chuyện ba bốn người đứng chung, chúng chia nhau đi dạo trên từng tắc đường tại những nơi mà cuộc xuống đường có thể nhen nhúm.

9 giờ 01 phút sáng: Khi chuông nhà thờ báo tan thánh lễ, những giáo dân sắp bước ra phía công viên (hai bên nhà thờ có hai hàng giàn giáo dựng cao vút, nhà thờ đang sửa chữa).

Ngay lập tức đủ thứ màu áo, tràn ra công viên chúng dàn ngang dưới chân tượng Đức Mẹ, ngay trên đường Nguyễn Du, làm một hàng rào bất khả vượt qua.

Chúng chẳng cần kéo rào thép gai, chúng dùng thân thể được 90 triệu dân vỗ béo đứng sát vai làm rào chắn.

Chỉ cách đó 50m, là một đoàn người lồ nhô trên đường Tự Do, ngàn con mắt nhìn về công viên, chỉ cần một tích tắc, mũi tên bật đi là sẽ dậy một trời. Nhưng giặc đông hơn giáo dân và người đứng đợi. Thua! Không thể khởi động.

Hơn thế nữa, trước 9g đã đó những ca bắt người, chúng thân nhiên tà tà đi tới con mồi và ba bốn tay kéo lôi nạn nhân lên xe. Đoàn người đứng đó căm phẫn ra mặt nhưng làm gì được đây, bọn chúng là quân Nguyễn trá hình mà.

Người đợi kẻ trông, thương nhất là tuổi trẻ, các em rong xe hết lối này qua đường khác, như một bầy én của ngày đầu Xuân. Những đôi mắt mong ngóng thấy mà tội.

9 giờ 50 phút sáng: Giặc kéo hàng rào phong tỏa đường Tự Do.

10 giờ 10 phút: Ở Nguyễn Huệ, những cảnh bắt người chưa có trong lịch sử pháp luật. Tôi quẹo từ Lê Lợi vào Nguyễn Huệ, tại góc đường, thì nghe một tên mặc thường phục trông rất hiền từ, hắn nói với một tên áo vàng:

–Thấy bà mặc áo hồng đi với tên áo khoác kia không. Bắt con mẹ đó.

Chỉ thế thôi. Đó là lệnh bắt người và thi hành tại chỗ, làm sao biết tên này là ai, trong bộ thường phục hiền hòa như vậy? Chúng cầm máy gọi nhanh, một chiếc xe cảnh sát tới và cả hai đương sự bị lôi lên xe, ngay trên phố đi bộ vào sáng Chủ Nhật trước hàng trăm du khách.

Cùng lúc đó bên kia đường trước của ciné Rex, chúng đang kéo một thiếu nữ, mặc váy đầm, tôi chỉ thấy thấp thoáng mái tóc nhuộm màu vàng, búi cao bị nhét vào xe.

Xa hơn chút nữa một toán chừng 20 thanh niên đi xe máy vừa dừng bên đường thì bọn DQTV nhào ra, chúng bắt người như đóng phim trên đường phố. Một khởi động nữa bị đánh sập từ phút đầu.

10 giờ 45 phút sáng: Tại công trường Lam Sơn sau lưng Hạ Nghị Viện, trên đường Hai Bà Trưng, một toán chừng hơn trăm người vừa bung ra đổ xuống phía tượng Trần Hưng Đạo, bên Bạch Đằng, thì tại khu vực này giặc làm một chốt dày kín cả hai ngã tư.

Một cuộc rượt đuổi và vây bắt làm kẹt cứng một khúc đường, tôi chỉ kịp bấm máy tấm ảnh thì phải biến ngay, trước mặt tôi một thanh niên vừa bị tước máy. Trận đánh kéo dài 30 phút.

Trên trận địa là khoảng 100 xe gắn máy 125cc của đám DQTV, của cảnh sát, xếp hàng với hàng chục xe tải nhỏ gắn đèn, hụ còi vang cả trung tâm thành phố.

Dù mặt trận đang hồi khốc liệt như vậy, người Sài Gòn vẫn bu quanh, như để an ủi, như để cầu mong một cơ may cứu nạn, hay trang bị thêm kinh nghiệm cho mình, hoặc nhét vào tim một chút phần nộ thốt không nên lời.

Tôi chạy xe máy rề rề sát vỉa hè ngang qua nơi vừa xảy ra cuộc trấn áp. Bỗng thấy một tay đội nón và mặc áo của tài xế Grab. Hắn chống ngang xe trước mặt tôi và hét hàm nói trống không:

–Thôi anh em về chỗ cũ đi.

Tôi ngó dáo dác hai bên thì thấy 4, 5 tay trẻ măng, vạm vỡ hướng mắt về tên tài xế, rồi từ đám đông tách ra chia hai tốp băng qua đường.

Quân Nguyên trà trộn nhiều cách, nhiều chiêu làm sao tránh né đây? Sài Gòn hôm nay có một thứ du kích đáng sợ hơn ngày xưa thời mà quân giải phóng miền Nam còn cầm cờ xanh đỏ trên tay.

Quả là thương Sài Gòn và thương người Sài Gòn hôm nay, ngày uất hận trào ra khỏi buồng ngực, môi cắn môi rướm máu.

Đó quý vị thấy chưa, tụi tui dân Sài Gòn thứ thiệt, nghe tiếng gọi núi sông, kéo nhau vào trận. Chưa làm được chi đã lãnh cú nện vào bụng, vào đầu, bị lôi kéo như súc vật, ném lên xe, đập đánh. Đủ thứ danh gọi cho một cuộc đàn áp, thứ đàn áp không thương tiếc, không chât người.

Chúng tôi là ai? Người Sài Gòn đó. Những cư dân trong cái thành phố phải ngó trước ngó sau mỗi khi ra đường. Phải cẩn thận liếc ngang liếc dọc, xem kẻ đứng kẻ bên trong bộ trang phục rất bình thường đó có phải là công an chìm không. Thưa quý vị khó biết vô cùng. Nói toạc móng heo. Hay không bằng hên. Ra trận cầm chắc từ bị thương tới “vô hộp.”

Chúng tôi chửi chúng mỗi miệng rồi, nên bây giờ chán không chửi nữa mà húc vào chúng, vậy được chưa?

Có thể trong hoàn cảnh của chúng tôi, quý vị sẽ bị đánh từ thắt lưng xuống bằng dùi cui, quý vị sẽ bị đập vào mặt bằng giày đinh, quý vị sẽ bầm dập như con nầm, nói theo kiểu đồng bằng Nam bộ.

Vậy thì chớ nên trách sao Sài Gòn quá nhát không làm nổi một cuộc xuống đường. Không theo gương nơi này, chỗ nọ. Tội nghiệp chúng tôi, tay không phải đối mặt với hàng tá trang bị của quân đội dành chống lại con người. Và những thứ đó quân Nguyên tại Sài Gòn được trang bị tận răng.

Nói cho cùng dù sẵn sàng hy sinh, người ta cũng phải tính cái giá của sự hy sinh đó chứ. Cứ đợi đấy, người Sài Gòn chưa hề biết sợ, nhất là không bao giờ chịu sống nhục.

Đó. Thưa quý vị, đó là chân dung lâm than của Sài Gòn trong sáng Chủ Nhật, 17 Tháng Sáu, năm 2018.

Mai Mai Saigon

Nguồn: Internet eMail by Anthony Huynh chuyển

*Đăng ngày Chúa Nhật, July 1, 2018
Ban Kỹ Thuật Khóa 10A-72/SQTB/ĐĐ, ĐĐ11/TĐ1ND, QLVNCH*